

fuldt kortlagte Farvand. Det kan ikke forundre, at der i de forløbne Aar er sket en Række Forlis; lykkeligvis er Mandskaberne blevet reddet, men ingen kan tvivle om, at de store Katastrofer hvert Øjeblik kan indtræde.

Det er fuldt forstaaeligt, at den færøske Befolkning og det færøske Lagting under disse Forhold har den allerstørste Interesse i at faa gennemført Ændringer i den bestaaende Ordning, der kan hjælpe til at give de færøske Fiskere større Sikkerhed for Mennesker og Materiel.

Det er ogsaa forstaaeligt, at man fra færøsk Side nærer de stærkeste Ønsker om at faa saadanne Lempelser med Hensyn til Adgangen til de Steder, hvor Torsken til enhver Tid findes, at de færøske Skibe kan hjemføre det bedst mulige Udbytte af Arbejdet i Sæsonen.

Overfor disse Betragtninger med Hensyn til de færøske Interesser staaar paa den anden Side Hensynet til den grønlandske Befolkning. Den danske Styrelse af Grønland og hele den for dette Forhold gennem Lovgivning og paa anden Maade skabte og i Princippet i lange Tider opretholdt Ordning har som Hovedformaal at sikre den grønlandske Befolkning, dens Levemuligheder og Udvikling. Hverken for den grønlandske Befolkning eller for Grønlands Styrelse er det vanskeligt at se og forstaa de færøske Interesser og Baggrunden for dem. Der er før vist Villighed til at stille sig imødekommende. Men Hovedsynspunktet for, om Lempelser i den bestaaende Ordning kan ske og i bekræftende Fald, i hvilket Omfang og paa hvilke Maader det kan ske, maa være, at man ikke derved gør ødelæggende Indgreb i Landets egen Befolknings Interesser. Denne Befolkning har nu i en Aarrække haft sin egen Repræsentation, Landsraadene, der maa tale med i disse Spørgsmaal. Styrelsen haaber paa den ene Side, at ogsaa Grønlænderne vil forstaa, at Tid og Udvikling kan føre til, at Lempelser i den opretholdt Lovgivning kan blive fornødne af Hensyn til andre Medlemmer af det danske Samfund. Men Styrelsens Hovedhensyn maa paa den anden Side paa ethvert Punkt være det ikke at gaa de grønlandske Interesser for nær.

For den grønlandske Befolkning maa for det første Hensynet iagttages til dens egen Interesse i i fuldt Omfang selv at kunne udnytte Fiskebestanden ved de grønlandske Kyster. Grønlændernes gamle Hovederhverv maa i vor Tid i stigende Grad støttes og suppleres med Fjord- og Havfiskeri. Men Grønlænderne kan for Tiden ikke basere dette Fiskeri paa konkurrerende Deltagelse i det egentlige Havfiskeri. Det maa fortrinsvis blive Fiskeriet i Fjordene og i Skærgaarden, Grønlænderne maa se hen til. Den stationære Fiskebestand i Fjordene maa ikke angribes af andre. Ej heller maa man afskære Befolkningen paa Grønlands Kyster fra at søge sin Fisk paa skiftende Steder efter Behov, som Forholdene kræver det. For det andet maa Grønlænderne sikres mod, at andres Færden ødelægger deres Muligheder navnlig for Sæljagt, men tillige ogsaa for Jagt paa Rensdyr, Ræve og Fuglevildt. Det maa erindres, at vel er Landet stort og Befolkningen i Forhold hertil faatallig, men paa den anden Side er Grønland et Land, der kun byder sin Befolkning de sparsomst tænkelige Værdier. Maa Færingerne kæmpe for deres Eksistens, saa maa Grønlænderne det i endnu højere Grad; det maa ikke gøres dem vanskeligere at skaffe sig Midler til at leve af.

Princippet om Handelens Gennemførelse og Varernes forsvarlige Fordeling i Grønland maa opretholdes. Det er dette, der giver Mulighed for at forsyne selv de fjerneste Udsteder med de Varer, de maa have. Derfor maa enhver Ordning bygge paa en fortsat Afgrænsning med Hensyn til Adgangen for Fremmede.

Og endelig maa man fremhæve, at de Udgifter, der maatte følge af en Nyordning til Fordel for Færing eller andre Danske, ikke maa falde paa Grønlænderne. Den grøn-